

Ia-mi mâna și zboară cu mine până la stele!

Gabriel Stănciulescu

Ia-mi mâna și zboară cu mine până la stele!

Iubito, cândva, am vrut să uit de noi,
Cândva îmi doream să-ți uit parfumul,
Dar rătăciți, printre viscole și ploi
Am reușit să ne aflăm tărâmul.

Înflăcărați am fost din prima clipă,
Entuziasmul imediat ne-a copleșit,
De epitete am făcut risipă...
Și de-mbrățișări, ce-au curs la infinit.

Nimic din ce știam nu era la fel,
Nici trăirile din vremurile apuse,
Se întreceau săgețile în duel...
Ce atrăgeau privirile seduse.

De atunci dorințele se-nlănțuie,
Iubirea, fără luptă, a câștigat,
Ne iau în brațe și pașii ce suie
Și puterea dragostei, ce ne-a legat.

Ferim prudent barca de-o derivă,
Și ne dorim continuu același drum,
Trecutul gri dispare din arhivă,
Iar tristețea o vom preface în scrum.

Ne despărțim de viața răvășită,
Cu mărturia dragostei fidele,
Ia-mi mâna, mângâiată de-o ursită,
Și zboară cu mine, până la stele!

Autor: Gabriel Stănciulescu